

Arrest

nr. 163 076 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2015 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 30 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 16 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 september 2015 levert de gemeente Evergem een attest van immatriculatie geldig tot 20 februari 2015 af aan de verzoekende partij naar aanleiding van het indienen van een aanvraag van 21 augustus 2015 voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenoot.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Waar de verzoekende partij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden acht nu de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen van het dossier, meer bepaald met haar “individuele situatie” waaromtrent zij verduidelijkt dat zij geruime tijd een relatie zou hebben met een Belgische onderdaan met wie zij van plan zou zijn te huwen, wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht met zich meebrengt in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat “Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen hem/haar niet automatisch recht op verblijf”, zodat haar kritiek feitelijke grondslag mist. Voor het overige beperkt zij zich met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet tot een theoretisch en niet geconcretiseerd betoog.

Met betrekking tot het artikel 8 van het EVRM, dat zoals de verzoekende partij zelf aangeeft dezelfde rechten waarborgt als artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest) wijst de Raad erop dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu betoogt de verzoekende partij dat zij reeds meer dan 12 jaar een duurzame relatie zou hebben met een Belgische onderdaan, met wie zij voornemens is te huwen en met wie zij een gezin vormt. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aanvoert, laat staan aantoon, dat het onmogelijk zou zijn haar gezinsleven met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Er worden geen hinderpalen in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verder kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Het feit dat de verzoekende partij geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid doet geen afbreuk aan het voorgaande. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als deze die aanleiding gaf tot het arrest met nr. 55597/09 van 28 juni 2011 van het EHRM waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst. Bovendien toont zij op generlei wijze aan dat de Staat niet binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt zou hebben tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Met betrekking tot het privéleven voert zij geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bijkomend wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt en dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met de elementen van het dossier aangaande de relatie van de verzoekende partij met een Belgische onderdaan, elementen die zij in het verzoekschrift aanstipt, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat de intentie om te huwen van de verzoekende partij har niet automatisch het recht op verblijf geeft.

Wat de voorgehouden schending van artikel 12 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en de verzoekende partij geenszins het recht ontzegt om te huwen en een gezin te stichten, zodat geen schending van deze verdragsbepaling blijkt. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485).

In zoverre de verzoekende partij een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 41 van het Handvest aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog en de algemene stelling dat zij, indien zij zou gehoord zijn, de mogelijkheid zou hebben gehad haar familiale situatie en haar huwelijksplannen "verder te duiden". Zij herhaalt dat zij reeds geruime tijd in België een relatie heeft met een Belgische onderdaan met wie zij

wenst te trouwen en dat zij haar leven hier heeft uitgebouwd en hier haar sociale relaties is aangegaan. In casu laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze deze elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, temeer de verwerende partij in de bestreden beslissing reeds heeft gemotiveerd omtrent haar relatie en voornemen om te huwen, meer bepaald dat deze elementen haar niet automatisch recht op verblijf geven. De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 10 december 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 januari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat haar na het huwelijk een AI werd afgegeven, geldig tot 20 februari 2016, en dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp is geworden /of desgevallend uit het rechtsverkeer moet worden gehaald omdat een bevel om het grondgebied te verlaten incompatibel is met een latere toekenning tot verblijf. In antwoord op de beschikking, stelt VzP dat – gelet op het attest van immatriculatie – de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM terecht was: het huwelijk is een werkelijke relatie, het bestaan van het privéleven staat vast. VwP heeft de mogelijkheid om na vernietiging van huidige beslissing een nieuwe beslissing te nemen met respect voor haar gezinsleven. VzP dringt aan op de annulatie van de bestreden beslissing.

VwP stelt dat een AI geen bevestiging van verblijfsrecht is, maar enkel een bevestiging inhoudt van het feit dat er een aanvraag voorligt, waarover nog een beslissing moet worden genomen. De geldigheidsduur van het attest van immatriculatie is bovendien relatief; het kan vandaag al niet meer geldig zijn ingevolge een negatieve beslissing. De bestreden beslissing moet niet worden vernietigd; het bevel om het grondgebied te verlaten kan herleven na een negatieve beslissing. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat de aanvraag tot een positieve beslissing zal leiden.

In antwoord op de opmerking van de kamervoorzitter dat bij een negatieve beslissing er een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten zal worden afgegeven, stelt VwP dat dit ook een stelling is; er worden te veel bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven.

VzP stelt dat huidig bevel zijn rechtsgrond verloren heeft.”

2.4. Er dient te worden vastgesteld dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenoot. De Raad stelt vast dat gelet op het feit dat het beroep dateert van 30 april 2015 bovenvermeld element niet reeds in het verzoekschrift kon worden ontwikkeld. Dit element kon slechts voor het eerst worden opgeworpen op de terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen en maakt derhalve een nieuw element uit.

De verzoekende partij heeft op grond van artikel 52, § 1, tweede en vierde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met name recht op een attest van immatriculatie. Overeenkomstig § 1,

vierde lid van voormeld artikel houdt dergelijk attest in dat de vreemdeling is ingeschreven in het vreemdelingenregister.

De verzoekende partij beschikt weliswaar niet over een definitief verblijfsrecht, doch wel over een tijdelijke verblijfsmachtiging in afwachting van de definitieve beslissing van de verwerende partij aangaande de ingediende verblijfsaanvraag. Dit betekent aldus dat de verzoekende partij legaal op het grondgebied verblijft zolang er geen beslissing ten gronde volgt. Bijgevolg heeft ook het motief “*verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten*” geen grondslag meer.

Door aan de verzoekende partij een inschrijving in het vreemdelingenregister toe te kennen en aldus een precair verblijfsrecht aan de verzoekende partij te verlenen, kan niet anders dan vastgesteld te worden dat de verwerende partij door haar eigen handelen het bevel om het grondgebied te verlaten impliciet heeft ingetrokken. Immers, een attest van immatriculatie, zelfs indien dit maar een voorlopig en precair verblijfsrecht inhoudt, is incompatibel met een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 18 december 2014, nr. 229.610; RvS 233.201 10 december 2015; RvS 233.255 15 december 2015). De Raad merkt hierbij op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekende partij indien zij desgevallend de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenoot weigert.

Door deze impliciete intrekking welke uitdrukkelijk het gevolg is van het eigen handelen van de verwerende partij is het bestreden bevel uit het rechtsverkeer verdwenen en is het beroep zonder voorwerp geworden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU